

Het is 'Populair' om transgender te zijn

Het is misschien wel de grootste en snelste *mindshift* (verandering van gedachten) die de afgelopen tien jaar in het Westen heeft plaatsgevonden. Waar homoseksualiteit er tientallen jaren (of langer) over gedaan heeft om min of meer geaccepteerd te worden, is dat met het transgenderisme véél sneller gegaan. Ook veel orthodoxe christenen zijn er eigenlijk al aan gewend. Je hoeft er niet verbaasd over te zijn (of juist wel?) als je zelfs onder hen de gedachte tegenkomt dat iedereen zichzelf moet kunnen zijn: cisgender, transgender, non-binair of welke variant daarop ook... het maakt allemaal niks uit.

Van de weeromstuit zijn er andere orthodoxe christenen die er juist helemaal niks van willen weten. Zij zien in het hele verschijnsel een aanval op het bijbelse getuigenis dat God de mens als man of vrouw geschapen heeft. Als je biologisch een man bent, dan ben je een man en moet je je zo gedragen.

Hoe moeten we duiden dat de vragen rond gender in relatief korte tijd zo 'groot' zijn geworden? Zijn ze er altijd al geweest maar konden ze voorheen niet gesteld worden? Is het een hype? Zit er nog iets anders achter?

Genderdysforie

Om te beginnen moeten we erkennen dat er waarheid zit in het moderne genderdenken. Waar het ons met de neus op drukt, is dat er mensen zijn die lijden aan genderdysforie. Dat betekent dat zij zichzelf ervaren als een vrouw in het lichaam van een man, of andersom. Dat is een ernstige aandoening, die serieuze zorg en aandacht verdient. Of transitie daarbij een goede oplossing is, daarover kun je van mening verschillen,

maar we mogen dit niet afdoen als een hype.

Belangrijk om te vermelden is wel dat deze stoornis (want zo ervaren deze mensen dat) erg weinig voorkomt. Getallen hierover verschillen, maar ze zitten meestal rond de 0,05%. Het openbaart zich vaak al in de peupertijd en voorheen ging het vooral om jongens. In 70% van de gevallen groeien deze kinderen eroverheen.

Genderrollen

Een ander gelijk van het moderne genderdenken is dat ze de 'gendernormativiteit' in onze maatschappij ter discussie stelt. Daarmee wordt bedoeld dat we te veel uitgaan van vaststaande genderrollen, zo van: een vrouw hoort 'vrouwelijk' te denken en te doen, en een man hoort 'mannelijk' te denken en te doen (zie het artikel op pag. 28/29). Dat heeft als gevolg dat iedereen die anders doet, het gevaar loopt buitengesloten te worden, of... zichzelf bewust buiten de bestaande orde gaat plaatsen.

De vraag is: hoe reageren we hierop? Het is op dit punt dat er tegenwoordig opmerkelijke dingen gebeuren. In plaats van te zeggen: 'Het is oké om een ander soort vrouw of een ander soort man te zijn' (wat we als christenen méér zouden kunnen uitdragen), is de boodschap: 'Misschien ben je wel geen vrouw, misschien ben je wel geen man.' En: 'Het zou zomaar kunnen dat jouw biologische geslacht niet 'matcht' met hoe jij jezelf ervaart. Misschien ben je wel transgender of non-binair.'

Nu zou je kunnen zeggen: wat maakt het nou uit of iemand zich 'transgender' noemt? Toch is het lang niet zo onschuldig als het misschien lijkt. Vroeger werd iemand transgender genoemd als hij leed aan genderdysforie. Het sloeg dus op 0,05% van de bevolking. De huidige 'definitie' van transgender is echter zó breed dat een onmogelijk groot aantal tieners vraagt om geslachtsverandering. In 2018 bleek dat dat aantal in Groot-Brittannië in tien jaar tijd gestegen was met 4000% (vierduizend)! Wie beseft hoe ingrijpend transitie is, moet zich afvragen: wat gaat hier mis?

Populair

Daar komt nog iets anders bij dat vragen oproept. Waar transgenderisme vroeger een verschijnsel was dat bij een zeer kleine groep jongens in de peuterleeftijd werd gediagnostiseerd, is het nu iets wat vooral voorkomt bij een veel grotere groep meisjes in de puberleeftijd. Of in ieder geval: een steeds grotere groep meisjes zegt van zichzelf dat ze transgender zijn. En tegenwoordig geldt: als jij zegt dat je transgender bent, dan ben je het! Niemand moet het wagen om daar vragen bij te stellen...

Maar hoe komt het dan dat transgender zijn zo 'populair' is? Kort gezegd is het antwoord: het geeft je identiteit. Het zou ermee te maken kunnen hebben dat de puberteit nog meer dan vroeger gekenmerkt wordt door verwarring. De biologische ontwikkeling loopt voor op de psychische, waardoor meisjes niet goed kunnen plaatsen wat er in hun lichaam gebeurt. Mogelijk wordt dit nog versterkt door het veel voorkomende grensoverschrijdende gedrag door mannen. Het is in deze tijd niet makkelijk om meisjes te zijn... Onbehagen bij het eigen lichaam/geslacht,

gecombineerd met algehele onzekerheid, belemmert een gezonde identiteitsontwikkeling.

Als je dan kunt zeggen dat je transgender bent, dan ben je tenminste wat. Abigail Shrier, schrijver voor de Wall Street Journal, spreekt in dit verband over 'seeking cover in a minority identity' (bescherming zoeken in een minderheidsidentiteit). Behoren tot een minderheid geeft je in de Westerse maatschappij de status van het slachtoffer. Niet voor niets is de ondertitel van Shriers boek *Irreversible Damage* (Onherstelbare Schade): *Teenage Girls and the Transgender Craze* – tienermeisjes en de transgendergekte. Er is voldoende reden om te zeggen dat transgenderisme 'besmettelijk' is. Het is niet (meer) iets wat een enkeling overkomt, maar iets wat zich als het ware hecht aan bepaalde (vooral) meisjesgroepen.

Buitenaf

Op een bepaalde manier is bovenstaande nog te begrijpen ook. Identiteitsvragen zijn in onze cultuur ontzettend belangrijk. Vroeger kon je je identiteit en zingeving ontlennen aan iets wat je van buitenaf werd aangereikt – of het nu een algemene levensbeschouwing of een godsdienst was. Maar zo werkt het niet meer. Zingeving vind je alleen in je zelf, je identiteit moet je zelf vormgeven. Seksualiteit en gender spelen daarin een belangrijke rol, omdat we daar nu eenmaal enorm veel waarde aan hechten. Het is zo ongeveer het summum van zelfexpressie.

Identiteit ontlennen aan het christelijke geloof is ook voor christelijke jongeren steeds lastiger. Dat speelt een rol als hier twee ideologieën botsen. Want dat moeten we ten slotte toch zeggen. Noem het geloof dat God de mens als man of vrouw geschapen heeft, eventueel een ideologie. Maar de mening dat er veel méér mogelijkheden zijn en dat die allemaal even mooi zijn, is dat dan net zo goed. Ten diepste is dat in het geding. Een christen die trouw wil zijn aan het bijbels spreken over man- en vrouw-zijn kan niet kritiekloos meegaan in het moderne genderdenken.

Dat neemt niet weg dat we het serieus moeten nemen als een jongere zich identificeert als transgender of non-binair. Dat vraagt bewogenheid en begrip (zie het artikel op p. 22/23). Maar soms ook om ontmaskering van foute denkbeelden.

Tekst
Herman van Wijngaarden
eindredacteur
